

Джей Ти Бушнел
Истинската версия

"Случва ли ти се понякога да ти минава през ума, че животът, който живееш, всъщност не е твой?" – попита ме момичето, с което бях излязъл, и разтвори широко ръце сякаш за да покаже, че животът ѝ – или моят – не бяха нищо повече от таверната, в която се намирахме – обзаведено без никакъв вкус място със заковани по таваните номера на автомобили и миризма на отдавна изсъхнали петна от бира.

"В какъв смисъл?", попитах на свой ред, макар че много добре знаех какво има предвид. Само седмица преди това на връщане от приятелката ми късно една вечер, докато чистачките ми безуспешно се опитваха да се справят с изсипвания се върху предното стъкло дъжд, бях стоварил юмруци с ярост върху кормилото и се бях запитал "Какво по дяволите правя тук!". Не беше свързано с приятелката ми. Бях се запитал какво всъщност правя в Корвалис, щата Орегон. В Корвалис вали постоянно. И в момента вали. Аз съм от Луи Обиспо, Калифорния. Израснал съм по плажовете. И като се замисля за това, ми става лошо.

Но пък имам достатъчно опит с момичетата, за да знам, че когато си излязъл с някого е по-добре да задаваш въпроси, отколкото да говориш.

"В смисъл, че" – започна момичето и спря. Показалецът на едната ѝ ръка неволно се оплете в оранжевата ѝ коса, но след секунда тя се опомни и пусна косата си. "Да ти разкажа една история", смени подходът тя и се усмихна широко, с което искаше да каже, *Сега сме на твоя територия.*

Превод Борис Делирадев